

DEDEK CRESCENS LAJOS:

A karthausiak Magyarországon 1899.61. oldal.

„A világi testvérek a külső munkák vezetői, a felajánlottak ezen vezetőök útmutatása mellett működő munkások voltak. Ez utóbbiak rendszeren kora gyermekségüktől a kolostorban növekedtek s annak úgyszólván tulajdonát képezték. Rendszeren árva gyermekek voltak, kiket hozzátartozóik vagy szegényebb sorsnak, kiket szüleik ajánlottak fel az egyes kolostoroknak. Innen felajánlottaknak, reddítiknek vagy donatusoknak is nevezték őket.

A karthausi rend kezdetben csak szerzetes atyákat ismert és megtért testvéreket, kik világiak voltak. Utóbb azonban, mert a rend szabályai **a felfogadott munkások folytonos váltakozását nem tarthaták célszerűnek**, IX. Gergely pápa engedélyével minden kolostor fel lön jogosítva, hogy a meghatározott létszámon kívül még hét felajánlottat is tarthasson. Mint a megtért testvérek, úgy ők is a fogadalom letételére voltak kötelezve. Egyikök szereppé lön szentelve. Ez teljesítő náluk az előimádkozó tisztét. Az alsó kolostorban laktak s ruházatuk csaknem teljesen megegyezett a megtért testvérek ruházatával, csakhogy a vállaikon nyugvó scapuláré még rövidebb, úgyszólván csak jelezve volt. Lábaikon, mert ezt a nehéz külső munka úgy kívánta, erős talpú bakkancsot viseltek.”